

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II - NÚMERO 56

OLOI, 13 DE JULIOL DEL 1935

PREU 1'5 cèntims

La tragèdia del camp espanyol

per R. PLA I CORAL

Cada any, quan amb l'estiu venen també les feines pròpies de la collita, la premsa espanyola ens porta sempre, invariablement, les mateixes notícies, registradores d'innombrables abusos comesos en les masses camperoles d'Espanya.

Jornades de sol a sol, sota aquest sol d'Espanya que abat els homes i les coses; salaris de fam—algunes vegades a canvi només de la minestra — en paga d'un treball esgotador de dotze hores; preferència a la mà d'obra estrangera, perquè es conforma en guanyar menys o bé, en les províncies de l'interior, a les dones i als infants, pagats, la major part de les vegades, amb jornals de 0'75 pessetes.

En els estius del «bienni», d'aquell bienni tan motejat, maleït i escarnit per les dretes, aquesta vergonya del camp espanyol s'havia corregit gairebé en absolut. Les disposicions del Govern sobre els salaris mínims i la llei de termes municipals foren mesures d'una indiscutible oportunitat. Aquestes disposicions, encaminades a donar una major folgança a les masses camperoles d'Espanya repercutí, naturalment, en la indústria del país, en el sentit d'activar-ne la producció d'una manera força acusada. Els industrials d'Olot — ens referim als de gèneres de punt—ens en podrien dir alguna cosa.

Veus ací, per tant, una mesura, que a més de corregir una injustícia que de temps immemorial pesava sobre els soferts obrers camperols d'Espanya, beneficiava

de retop als obrers de la ciutat donant-los més possibilitats de treball, incrementant, una cosa i altra, el mercat interior espanyol, de sí prou migrat per la misèria de les masses productores.

Les dretes, malgrat els esgarrips d'una oratòria *soi disant* obrerista, ho han fet tot al revés del què la justícia i el bon sentit aconsellaven. La «llei de termes municipals», destinada a evitar la competència en la mà d'obra està, de fet, abolida; la «Reforma Agrària», que Déu sap el temps que fa que no rutlla, és en vigílies de passar per una sobre reforma, que ja veurem de quina manera la deixarà malparada; inútil parlar de les arbitrarietats que ocorren aquest estiu en el camp espanyol, perquè estan a l'abast de tot-hom qui llegeixi la premsa. Naturalment, amb unes mesures tan descabellades, preses només per a beneficiar als explotadors, als grans terratinents, als propietaris rurals a costa de la fam i la misèria dels obrers, les dretes s'han trobat amb la sorpresa d'un augment de l'atur obrer, precisament a l'estiu que tant a Espanya com a tot arreu del món disminueix, en virtut de les feines agrícoles pròpies de l'estació.

Ara diuen, amb més ganes de fer demagogia que de complir la promesa, que posaran tot l'interès en remeiar aquest flagell de l'atur. A tal efecte, «es treuran els diners de qui els tingui», ha dit l'home més destacat de les dretes espanyoles. Ningú s'ho creu, però, tota vegada que els fets demostren tot el contrari; és a dir,

que tot l'interès llur radica en dur els diners cap als qui més en tenen, encara que això signifiqui privar del més essencial per a viure a les classes necessitades.

La misèria al camp significa, per extensió, la total misèria del país. Poble essencialment agrícola, no pot haver-hi a Espanya prosperitat sense que esdevinguin pròspers els que viuen de la terra. Donat el règim gairebé feudal que imperava en el camp espanyol a l'adveniment de la República, els seus primers governants, — amb una acertada visió de la realitat hispànica — incorporaren a l'obra del redreçament d'Espanya l'angoixòs i urgent problema de l'agrariisme. Els primers passos donats en aquest sentit foren acertats i feconds en resultats apreciables. El triomf de les dretes, però, — triomf més degut a la dispersió de les esquerres que a la pròpia força de les mateixes dretes — suspengué de cop aquella obra regeneradora i vivificadora, suspensió que en el transcurs del temps ha anat traduint-se en una sensible reculada i en el retorn de les vergonyes, pròpies només d'un país colonial on l'explotació no hi té control, i que un dia vàrem creure definitivament superades.

Jornades de sol a sol, salaris de fam, contractació de mà d'obra forastera, ús i abús de les dones i els infants, misèria... Veus ací, en poques ratlles, el panorama del camp espanyol d'enguany, sota el govern dels qui de l'encíclica «Rerum Novarum» n'han fet una bandera.